

Beth
O'Leary

Veel
liefs

Ze wonen samen, maar ze hebben
elkaar nog nooit ontmoet...

ROMAN

Beth O'Leary

Veel
liefs

De Fontein

Tiffy

Wanhoop heeft één voordeel: het maakt je ontzettend vindingrijk.

Ik zie echt wel goede kanten aan dit appartement. De veelkleurige schimmels op de keukenmuur schrob je er zó af; tijdelijk althans. De smerige matras kun je vrij goedkoop vervangen. En je zou kunnen zeggen dat de paddenstoelen die achter de wc-pot groeien een fris en gezond buitensfeertje oproepen.

Maar Gerty en Mo zijn niet wanhopig en hoeven niet positief te blijven. Hun blik zou ik eerder omschrijven als 'onthutst'.

'Hier kun je toch niet wonen.'

Dat zegt Gerty. Ze staat met de hakken van haar laarzen strak tegen elkaar gedrukt en haar ellebogen stijf tegen zich aan. Het ziet eruit alsof ze zo min mogelijk ruimte wil innemen, uit protest omdat ze hier moet zijn. Ze heeft haar haar alvast in een lage knot, zodat ze straks makkelijk de pruik kan opzetten die ze in de rechtszaal draagt. De uitdrukking op haar gezicht zou grappig zijn als we het hier niet over mijn leven hadden.

'Er moet toch iets anders binnen jouw budget zijn, Tiff,' zegt Mo bezorgd als hij opduikt uit de cv-kast. Met het spinrag in zijn baard ziet hij er nog verformfaaider uit dan anders. 'Dit is nog erger dan dat huis van gisteravond.'

Ik kijk om me heen of ik de makelaar zie; die staat gelukkig buiten gehoorsafstand te roken op het 'balkon' (het doorgezakte garagedak van de burens, absoluut niet bedoeld om op te lopen).

'Dit is het laatste krot dat ik bezichtig,' zegt Gerty en ze kijkt op haar horloge. Het is acht uur 's morgens – ze moet om negen uur in Southwark Crown Court zijn. 'Er moet een andere mogelijkheid zijn.'

‘Ze kan toch bij ons?’ stelt Mo voor, ongeveer de vijfde keer sinds zaterdag.

‘Hou daar nou eens over op!’ zegt Gerty scherp. ‘Dat is geen oplossing voor de langere termijn. En ze zou staand moeten slapen, anders past ze nergens.’ Ze werpt me een geïrriteerde blik toe. ‘Waarom ben je niet wat kleiner? We hadden je onder de eettafel kunnen leggen als je onder de 1 meter 75 was.’

Ik trek een berouwvol gezicht, maar eigenlijk woon ik nog liever hier dan dat ik op de grond moet slapen in het piepkleine, duizelingwekkend dure appartement dat Mo en Gerty vorige maand samen hebben gekocht. Ze hebben nooit eerder in één huis gewoond, zelfs niet toen we studeerden. Ik ben bang dat dit het einde van hun vriendschap wordt. Mo is slordig en verstrooid, en hij heeft een griezelig talent om met zijn relatief kleine omvang toch enorm veel ruimte in te nemen. Gerty daarentegen heeft de laatste drie jaar in een onnatuurlijk smetteloos appartement gewoond, zo perfect dat het een artist impression leek. Ik kan me niet voorstellen dat die twee levensstijlen bij elkaar kunnen komen zonder dat heel West-Londen wordt weggevaagd in een geweldige ontploffing.

Maar het grootste bezwaar tegen bij iemand op de vloer slapen, is dat ik dan net zo makkelijk terug kan gaan naar Justins huis. En met ingang van donderdagavond elf uur heb ik officieel besloten dat dat voor mij geen optie meer is. Ik moet verder met mijn leven, ik moet me binden aan iets nieuws, zodat ik niet meer terug kan.

Mo wrijft over zijn voorhoofd en laat zich op de groezelige leren bank zakken. ‘Tiff, ik kan je wel wat lenen...’

‘Ik wil geen geld van je,’ zeg ik, scherper dan ik bedoel. ‘Hoor eens, ik moet dit écht deze week geregeld hebben. Het is óf dit, óf die deelwoning.’

‘Het deelbed, bedoel je,’ zegt Gerty. ‘Mag ik vragen waarom het nú moet? Begrijp me niet verkeerd, ik ben er dolblij mee. Alleen wist ik niet beter of je zat braaf in het huis van hij-die-niet-genoemd-mag-woorden te wachten tot hij zich weer eens verwaardigde om binnen te vallen.’

Ik krimp ineen. Haar mening verrast me niet – Mo en Gerty hebben Justin nooit zien zitten en ik weet dat ze het vreselijk vinden dat ik nog in zijn huis woon, al is hij er bijna nooit. Maar het is ongewoon dat Gerty

openlijk over hem begint. Nadat ons laatste verzoeningsetentje met ons vieren op een verschrikkelijke ruzie uitdraaide, ben ik gestopt met mijn pogingen ze tot elkaar te brengen en heb ik domweg niet meer met Gerty en Mo over hem gesproken. Oude gewoontes zijn lastig te doorbreken – zelfs nu het uit is, doen we ons best om niet over hem te praten.

‘En waarom moet het zó goedkoop?’ gaat Gerty verder, zonder op Mo’s waarschuwende blik te letten. ‘Ik weet dat je haast niets verdient, maar serieus, Tiffany, vierhonderd pond per maand is niet te doen in Londen. Heb je hier eigenlijk wel over nagedacht? Echt nagedacht?’

Ik slik. Ik voel hoe Mo me observeert. Dat is het nadeel als je bevriend bent met een psychotherapeut: in feite is Mo een gediplomeerd gedachtelezer die zijn superkrachten nooit lijkt uit te schakelen.

‘Tiff?’ zegt hij vriendelijk.

O, verdorie, ik moet het ze maar laten zien. Er zit niets anders op. Snel en in één keer, dat is de beste manier – alsof je een pleister losrukt of in koud water springt of aan je moeder moet vertellen dat je een vaas van het dressoir in de woonkamer kapot hebt laten vallen.

Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en laat ze het Facebook-bericht zien.

Tiffany,

Ik ben erg teleurgesteld door je gedrag van gisteravond. Je bent echt te ver gegaan. Het is mijn eigen huis, Tiffany, dus ik mag er komen wanneer ik maar wil, met wie ik maar wil.

Ik had wel wat meer dankbaarheid verwacht omdat ik je daar laat blijven. Ik weet dat je het heel moeilijk hebt gehad met onze breuk – ik weet dat je nog niet klaar bent om weg te gaan. Maar als jij denkt dat je daarom kunt proberen ‘een paar basisregels op te stellen’, wordt het tijd dat je me de afgelopen drie maanden huur terugbetaalt. Volgens Patricia maak je misbruik van me door zo’n beetje gratis in mijn huis te wonen, en hoewel ik je tegenover haar altijd heb verdedigd, begin ik na die vertoning van gisteravond te denken dat ze misschien gelijk heeft.

Justin xx

Mijn maag verkrampst als ik die zin weer lees, ‘maak je misbruik van me’, want dat is nooit mijn bedoeling geweest. Ik wist alleen niet dat hij het deze keer echt meende toen hij bij me wegging.

Mo is als eerste klaar met lezen. ‘Dus hij kwam dinsdag weer “binnenvallen”? Met Patricia?’

Ik kijk hem niet aan. ‘Hij heeft een punt. Het was heel aardig van hem dat ik daar zo lang mocht blijven.’

‘Grappig,’ zegt Gerty duister. ‘Ik had altijd de indruk dat hij het fijn vindt om jou daar te houden.’

Zoals zij het zegt klinkt het gestoord, maar ik voel het eigenlijk ook zo. Zolang ik nog in Justins huis zit, is het niet echt voorbij. Ik bedoel, de vorige keren kwam hij uiteindelijk altijd terug. Maar... afgelopen donderdag heb ik Patricia gezien. De echte, bijzonder aantrekkelijke en eerlijk gezegd erg leuke vrouw voor wie Justin mij verlaten heeft. De vorige keren was er nooit een ander.

Mo pakt mijn ene hand, Gerty de andere. Zo blijven we even staan, zonder op de makelaar te letten die buiten voor het raam staat te roken, en ik mag heel even huilen van mezelf, niet meer dan één dikke traan per wang.

‘Dus, ja,’ zeg ik op vrolijke toon terwijl ik mijn handen lostrek om mijn tranen weg te vegen. ‘Ik moet daar weg. Nu. Want zelfs al zou ik willen blijven, met het risico dat hij weer langskomt met die Patricia: ik kan de huur niet opbrengen. En ik ben Justin enorm veel geld schuldig, en ik wil echt niet lenen, en eerlijk gezegd ben ik het best wel zat om niet mijn eigen broek op te houden, dus... tja. Het is dit, of die deelwoning.’

Mo en Gerty wisselen een blik. Gerty sluit haar ogen, vermoeid en berustend.

‘Nou, hier kun je duidelijk niet wonen.’ Ze doet haar ogen weer open en steekt haar hand uit. ‘Laat die advertentie nog eens zien.’

Ik ga van Justins bericht naar de advertentie voor de deelwoning en geef haar mijn telefoon.

Zonnige kamer met tweepersoonsbed in Stockwell, huur 350 pond per maand incl. Per direct, voor minimaal zes maanden.

Je deelt appartement (en kamer/bed) met een verpleegkundige

palliatieve zorg (27) die 's nachts werkt, in het weekend weg is en alleen van ma t/m vr tussen 9.00 en 18.00 thuis is. Verder helemaal voor jou! Perfect als je tijdens kantooruren werkt.

Neem contact op met L. Twomey voor bezichtiging – contactgegevens hieronder.

‘Je deelt niet alleen het appartement, Tiff, maar ook het bed. Een bed delen is ráár,’ zegt Mo bezorgd.

‘Stel dat die L. Twomey een man is?’ vraagt Gerty.

Daar heb ik al over nagedacht. ‘Dat maakt niet uit,’ zeg ik kalm. ‘We zijn natuurlijk toch nooit op hetzelfde moment in dat bed – of zelfs in huis.’

Dit lijkt onrustbarend veel op wat ik vorige maand nog zei om goed te praten dat ik in Justins huis bleef, maar oké.

‘Maar je deelt een bed met hem, Tiffany!’ zegt Gerty. ‘Regel één bij woningdelen is: nooit het bed delen met je huisgenoot. Dat weet iedereen.’

‘Ik geloof niet dat dat op dit soort gevallen slaat,’ zeg ik droog. ‘Want weet je, Gerty, als mensen “het bed delen” zeggen, bedoelen ze eigenlijk...’

Gerty kijkt me lang en strak aan. ‘Ja. Dank je, Tiffany.’

Mo stopt abrupt met grinniken na een boze blik van Gerty. ‘Ik zou zeggen dat regel één bij woningdelen is dat je goed overweg moet kunnen met degene bij wie je intrekt,’ zegt hij, waarmee hij Gerty's boze blik weer handig op mij richt. ‘Voorál in dit soort gevallen.’

‘Natuurlijk zal ik die L. Twomey eerst ontmoeten. Als we niet met elkaar kunnen opschieten, doe ik het niet.’

Na een korte stilte knikt Mo en hij knijpt even in mijn schouder. We vervallen alle drie in het soort stilte dat neerdaalt nadat je iets moeilijks hebt besproken – voor de ene helft dankbaarheid dat het is afgelopen, voor de andere opluchting omdat je het hebt gedaan.

‘Oké,’ zegt Gerty. ‘Oké. Doe wat je moet doen. Alles beter dan deze bouwval.’ Ze beent het appartement uit en draait zich op het laatste moment nog even om naar de makelaar, die net vanaf het balkon naar binnen komt. ‘En u...’ bijt ze hem toe, ‘u bent een vloek voor onze samenleving.’

Hij knippert met zijn ogen als ze de voordeur dichtslaat. Er valt een lange, ongemakkelijke stilte.

Hij drukt zijn sigaret uit. 'Dus, heb je interesse?' vraagt hij me.

Ik ben al vroeg op mijn werk en laat me in mijn stoel zakken. Op dit moment komt mijn bureau nog het dichtst in de buurt van een thuis. Het is een veilige haven vol half afgemaakte projecten, dingen die te zwaar bleken om mee te nemen in de bus en kamerplanten die ik strategisch zo heb neergezet dat ik mensen kan zien aankomen voordat zij kunnen zien of ik achter mijn bureau zit. Mijn plantenmuur wordt onder de rest van het juniorpersoneel alom beschouwd als een inspirerend voorbeeld van interieurontwerp. (Al stelt het niet meer voor dan planten uitkiezen in de kleur van je haar – rood, in mijn geval – en wegduiken/-rennen als je ziet dat er iemand op je af komt met een doelbewuste blik in zijn of haar ogen.)

Mijn eerste klus van de dag is een afspraak met Katherin, een van mijn favoriete auteurs. Katherin schrijft boeken over breien en haken. Die worden gekocht door een nichepubliek, maar dat is precies het idee achter Butterfingers Press – wij houden van een nichepubliek. We zijn gespecialiseerd in handwerk- en doe-het-zelfboeken. Zelf lakens batikken, je eigen jurken ontwerpen, een lampenkap haken, al je meubels van ladders maken... dat werk.

Ik vind het heerlijk om hier te werken. Dat is de enige mogelijke verklaring voor het feit dat ik al drieënhalf jaar junior redacteur ben, tegen een salaris onder het Londens bestaansminimum, en niets heb geprobeerd om die situatie te verbeteren. Bijvoorbeeld door te solliciteren bij een uitgeverij die ook echt winst maakt. Gerty zegt altijd dat ik geen ambitie heb, maar dat is het niet. Ik hou hier gewoon zielsveel van. Als kind bracht ik mijn dagen door met lezen of aan mijn poppen prutsen tot ze me beter bevielen: het haar van mijn Barbies verven, mijn autootjes pimpen. En nu lees en knutsel ik voor geld.

Of ja, niet zo veel geld, eigenlijk. Een beetje maar. Net genoeg om belasting te moeten betalen.

'Ik zweer het je, Tiffany, haken is het nieuwe kleuren,' zegt Katherin nadat ze in onze beste vergaderkamer is gaan zitten en me haar plannen voor haar nieuwe boek heeft verteld. Ik kijk naar de vinger waarmee ze

haar woorden kracht bijzet. Ze draagt aan elke hand een stuk of vijftig ringen, maar ik heb nog niet kunnen ontdekken of er trouw- of verlovingsringen bij zijn. (Als Katherin die heeft, is het er vast meer dan een, denk ik zo.)

Katherin is excentriek, maar nog net binnen acceptabele grenzen: ze heeft een vlasblonde vlecht, zo'n zongebruinde huid die gunstig ouder wordt en eindeloze verhalen uit de jaren zestig over inbreken en over dingen heen plassen. Ooit was ze een echte rebel. Tot op de dag van vandaag weigert ze een beha te dragen, zelfs nu beha's heel comfortabel zijn geworden en vrouwen zich niet meer tegen de machtsongelijkheid hoeven te verzetten omdat Beyoncé dat voor ons doet.

'Dat zou mooi zijn,' zeg ik. 'Misschien kunnen we in de ondertitel iets met "meditatie" doen. Het werkt toch als een soort meditatie? Of meer als medicatie?'

Katherin gooit haar hoofd achterover en lacht. 'O Tiffany. Wat heb je toch een belachelijke baan.' Ze klopt liefdevol op mijn hand en pakt haar handtas. 'Als je die knul van een Martin ziet,' zegt ze, 'geef hem dan door dat ik die workshop op het cruiseschip alleen doe als ik een mooie jonge assistente heb.'

Ik kreun. Ik weet waar dit naartoe gaat. Katherin sleept me graag mee naar dit soort dingen – kennelijk heeft ze bij elke workshop een levend model nodig om te laten zien hoe je tijdens het ontwerpen je eigen maten opneemt, en ik heb ooit de fatale fout gemaakt om mezelf aan te bieden toen ze niemand kon vinden. Nu ben ik haar eerste keus. De pr-afdeling wil Katherin zo graag dit soort evenementen laten doen dat zij me inmiddels ook smeken.

'Dit gaat te ver, Katherin. Ik ga niet met je op cruise.'

'Maar het is gratis! Mensen betalen hier duizenden dollars voor, Tiffany!'

'Je mag alleen mee op een rondje om het Isle of Wight,' werp ik tegen. Martin heeft me al over deze schnabbel verteld. 'En het is in het weekend. Ik werk niet in het weekend.'

'Dit is geen werk,' blijft Katherin aandringen terwijl ze haar papieren bij elkaar raapt en lukraak in haar tas propt. 'Het is een heerlijk boottochtje op een zaterdag met een goede vriendin.' Ze is even stil. 'Met mij dus,' verduidelijkt ze. 'We zijn toch vriendinnen?'

'Ik ben je redacteur!' zeg ik, terwijl ik haar de vergaderkamer uit duw.

‘Denk er maar over na, Tiffany!’ roept ze over haar schouder, niet in het minst uit het veld geslagen. Ze krijgt Martin in het vizier, die in een rechte lijn op haar af komt lopen vanaf de printers. ‘Martin, beste jongen, ik doe het niet als zij niet meegaat! Je moet met haar praten!’

En dan is ze weg. De groezelige glazen deuren van ons kantoor zwaaien achter haar dicht.

Martin stort zich op mij. ‘Mooie schoenen,’ zegt hij met een charmante glimlach. Er gaat een huivering door me heen. Ik kan Martin van pr niet uitstaan. In vergaderingen zegt hij dingen als ‘dat parkeren we even’ en hij knipt met zijn vingers naar Ruby, die marketingmedewerker is, maar door Martin wordt aangezien voor zijn persoonlijk assistent. Hij is nog maar drieëntwintig, maar hij heeft besloten dat het zijn genadeloze jacht op promotie ten goede komt als hij ouder lijkt, dus slaat hij altijd een gruwelijk joviale toon aan en probeert hij gesprekjes over golf aan te knopen met onze directeur.

Maar eerlijk is eerlijk: mijn schoenen zijn ook geweldig. Het zijn paarse Doc Marten-achtige laarzen met witte lelies erop geschilderd, wat me bijna de hele zaterdag heeft gekost. Mijn geknutsel en gepimp heeft een hoge vlucht genomen sinds Justin me verlaten heeft. ‘Bedankt, Martin,’ zeg ik, en ik probeer me al terug te trekken achter mijn veilige bureau.

‘Leela zei dat je woonruimte zocht,’ zegt Martin.

Ik aarzel. Ik weet niet precies waar dit heen gaat. Niet naar iets goeds, vrees ik.

‘Ik, en natuurlijk ook Hana’ – een vrouw van de marketingafdeling die altijd smalend doet over mijn gevoel voor stijl – ‘hebben een kamer over. Misschien heb je het al op Facebook gezien, maar ik dacht dat ik het maar even, je weet wel, *in real life* moest zeggen. Er kan alleen een eenpersoonsbed in, maar nou ja, ik neem aan dat dat tegenwoordig geen probleem voor je zal zijn. Omdat we vrienden zijn, hebben Hana en ik besloten dat we je hem kunnen aanbieden voor vijfhonderd per maand, exclusief.’

‘Wat ontzettend aardig!’ zeg ik. ‘Maar ik heb toevallig nét iets gevonden.’ Nou ja, min of meer. Bijna. O god, als L. Twomey mij niet wil, moet ik dan bij Martin en Hana wonen? Ik bedoel, ik zie ze de hele werkdag al en dat is meer dan genoeg Martin en Hana voor mij. Ik weet

niet of mijn (toch al wankele) vastberadenheid om uit Justins huis weg te gaan bestand is tegen Martin die zeurt om de huur en Hana die me elke ochtend ziet in mijn *Adventure Time*-pyjama met havermoutvlekken.

‘O. Nou, goed. Dan zullen we iemand anders moeten zoeken.’ Martins gezicht wordt nu sluw. Hij ruikt schuldgevoel. ‘Je kunt het goedmaken door met Katherin mee te gaan op die –’

‘Nee.’

Hij zucht overdreven. ‘God, Tiffy. Het is een gratis cruise! Jij ging toch altijd om de haverklap op cruise?’

Ik gíng inderdaad om de haverklap op cruise, toen mijn fantastische, inmiddels ex-vriendje dat nog met me deed. Dan voeren we van Caribisch eiland naar Caribisch eiland in een zonnige roes van romantisch geluk. Dan verkenden we de steden van Europa en keerden daarna terug naar de boot, voor ongelofelijke seks in onze piepkleine kooi. Dan propten we ons vol aan het onbeperkt buffet en lagen daarna uit te buiken op het dek, waar de meeuwen boven ons hoofd cirkelden en wij losjes over onze toekomstige kinderen fantaseerden.

‘Niet meer,’ zeg ik, terwijl ik de telefoon pak. ‘Mag ik? Ik moet iemand bellen.’

2

Leon

Telefoon gaat terwijl dr. Patel een recept uitschrijft voor Holly (meisje met leukemie). Slecht moment. Erg slecht moment. Dr. Patel baalt van onderbreking en laat dat merken ook. Ze vergeet zeker even dat ik, als nachtverpleger, ook om acht uur naar huis had gemoeten, maar hier nog bezig ben met zieke mensen en chagrijnige specialisten als dr. Patel.

Natuurlijk hang ik meteen op. Moet niet vergeten mijn voicemail af te luisteren en een minder gênante ringtone te nemen (deze heet 'Jive' en is veel te uitbundig voor hospice. Niet dat uitbundigheid taboe is bij ziekte, maar het is niet altijd gepast).

Holly: Waarom neem je niet op? Is dat niet onbeleefd? Misschien was het je vriendin met het korte haar wel?

Dr. Patel: Onbeleefd is je mobiel hard laten aanstaan tijdens de afdelingsronde. Al verbaast het me dat iemand hem op dit uur probeert te bellen.

Kijkt me aan, half geïrriteerd, half geamuseerd.

Dr. Patel: Misschien is het je opgevallen dat Leon niet zo'n prater is, Holly.

Buigt zich samenzweerderig naar haar toe.

Dr. Patel: Een van de specialisten in opleiding heeft een theorie. Hij zegt dat Leon voor elke dienst een bepaald aantal woorden heeft. Op dit uur van de dag is hij daar helemaal doorheen.

Ik zeg niets.

Over de vriendin met kort haar gesproken: heb Kay nog niets verteld over de kamer. Nog geen tijd gehad. Wil ook onvermijdelijk conflict vermijden. Maar moet haar later op de ochtend echt bellen.

Goede nacht gehad. Meneer Priors pijn nam genoeg af om te kunnen

vertellen over de man op wie hij verliefd werd in de loopgraven: een donkerharige charmeur genaamd Johnny White, met een fraaie Hollywood-kaaklijn en twinkelende ogen. Na één broeierige zomer vol oorlog en romantiek werden ze van elkaar gescheiden. Johnny White moest met shellshock naar het ziekenhuis. Ze hebben elkaar nooit meer gezien. Prior had grote problemen kunnen krijgen (homoseksualiteit ligt niet goed bij militaire types).

Was moe, koffie was uitgewerkt, maar ben tot de overdracht bij Prior gebleven. Hij krijgt nooit bezoek en praat graag, als hij kan. Kon niet weggomen zonder sjaal te krijgen (de veertiende van Prior). Ik kan niet altijd nee zeggen en Prior breit zo snel dat ik niet snap waar de Industriële Revolutie voor nodig was. Weet zeker dat hij sneller is dan een machine.

Luister mijn voicemail af na eten van riskante opgewarmde kiproerbak onder genot van *MasterChef*-aflevering van vorige week.

Voicemail: Hoi, is dit L. Twomey? O, shit, je kan natuurlijk niks terugzeggen – dit doe ik nou altijd op de voicemail. Oké, ik ga er maar van uit dat je L. Twomey bent. Mijn naam is Tiffy Moore en ik bel over de advertentie op internet, over de kamer? Ja, mijn vrienden vinden het raar dat we in hetzelfde bed gaan liggen, ook al is het niet op hetzelfde moment, maar het maakt mij niet uit als het jou niet uitmaakt en eerlijk gezegd zou ik zo ongeveer alles doen voor woonruimte in Londen waar ik meteen in kan voor die prijs. [stilte] O god, niet alles. Er zijn héél veel dingen die ik niet zou doen. Ik ben geen... Nee, Martin, niet nu, zie je niet dat ik aan het bellen ben?

Wie is die Martin? Een kind? Wil deze raaskallende vrouw met haar Essex-accent bij mij intrekken met een kind?

Voicemail gaat verder: Sorry, dat is mijn collega, die wil dat ik met een dame van middelbare leeftijd op cruise ga om met bejaarden over haken te praten.

Dat zag ik niet aankomen. Beter, dat wel, maar het roept veel vragen op.

Voicemail: Luister, bel je terug of stuur je een berichtje als de kamer nog beschikbaar is? Ik ben supernetjes, ik zal je niet in de weg lopen en ik kook meestal veel te veel, dus als je van zelf gekookt eten houdt, kan ik voor je bewaren wat overblijft.

Ze spreekt haar nummer in. Denk er net op tijd aan om het op te schrijven.

Echt een irritant mens. En een vrouw, wat Kay misschien niet aanstaat. Maar er hebben maar twee anderen gebeld. De een vroeg of ik iets tegen egels heb (antwoord: nee, tenzij ze in mijn huis wonen) en de ander was zeker weten een drugsdealer (geen vooroordeel – hij bood drugs aan tijdens gesprek). Ik heb elke maand 350 pond extra nodig om Sal te kunnen betalen, zonder Kays hulp. Heb geen ander plan. Zal irritant mens bovendien nooit zien. Ben er alleen als irritant mens weg is.

Ik stuur haar een berichtje.

Beste Tiffy, dank voor je voicemail. Zou graag afspreken om over de woning te praten. Kan je zaterdagochtend? Groet, Leon Twomey.

Vriendelijk, normaal berichtje. Onderdruk de neiging om naar Martins plannen met cruiseschip te vragen, maar ben wel nieuwsgierig.

Ze antwoordt bijna meteen.

Hoi! Klinkt goed. 10.00 bij jou dan? X

Liever 9.00, val anders in slaap! Tot dan. Adres in de advertentie.
Groet, Leon.

Zo. Klaar. Eitje: 350 pond per maand, al bijna geregeld. Nu nog aan Kay vertellen.

Eerste druk augustus 2019

Oorspronkelijke titel *The Flatshare*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK company

Copyright © 2019 Beth O’Leary Ltd

The moral right of Beth O’Leary Ltd to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Mechteld Jansen

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie © iStock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4592 6

ISBN e-book 978 90 261 4593 3

ISBN luisterboek 978 90 261 4984 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.